

A MAI CRNAGORAI LÍRÁBÓL

Ima

Sreten Perović

A holdvilágba feledkezve
anyám most hüvelyezi álmát
kettőtök találkozásjáról.
De még nem nyúl az ezüst szelencéhez,
nehogy valamit elsiessen
s bánatot okozzon
a fáradt szemmel alvó gyerekeknek.
Csak áll karbafont kézzel
s az éjt kéri, hogy ne árulja el
(lány könnyeit föl-fülcseréli
a holnapi ebéd gondja).
S amikor a virágzó rétről
eszébe jut, hogy már nem nélkülözhetetlen,
föltör melléből egy fájó dallam,
amit talán soha senki nem ért meg.

Mintha tudná, hogy szava nem száll a szélbe
és hogy valaki tartogat gyolcsot
az ő sebének is.
A hullámokat gyöngéden félrehajtva
mögéje lopózom,
s ő csak egy nagy-nagy hegyet érez
a háta mögött.
Most jól hallom szelíd imáját:
Fölneveltem a fiaidat, lányaid, férjhez adtam
ideje, hogy átgázoljak a patakon
és elmenjek tehozzád.

Félek, hogy fekete árnyékom
durván föl ne riassza.
Igy aztán
a holdvilágba feledkezve
egyedül marad a réten
és sétáltatja félszavait
csillagtól csillagig.

Megszelídült átok

Sreten Perović

*Elindultam
s te ottmaradtál az úton, vártad,
hogy megérjen a hold.
Magammal vittem a pillanat kormát
elkeverve a megszelídült széellel.*

*És a lépésem nem fordult hátra.
Egyre fakult a hangom:
világrajöttél, meg nem erősödtél,
eredj bűnhődni a temető mellé!
S az alázatos folyó
csak sodródott utánam
tele fűzfalevelekkel és szilaj halakkal.
Akkor rájöttél:
fejed fölött ellovagolt a hold
az elképzelt domb túlsó partjára.*

(A „Szeánszok” c. kötetből)

Bennem fogan a szél

Blažo Ščepanović

*Habos tájtékből
néma nagy halak gyűrűjében
ahol a szem is széthull a csendtől
megfogon bennem a szél
és már-már magához húzza a hangot,
de a hírjai megpattanak.
Csordákba szakajtvá futok-futok
nincs mentségem fában és kőben
keresem a kígyót magamban
hergelem az alvó kutya-lelket,
aztán a makacs vízi-rózsák
szirmainak húzelgek fejetlen,
hátha ettől az ikrák megtermékenyülnek
és fölrajzolom magam az iszapon.
A kék semmi oldó cseppjei közt
van orvosság a vérnek és a bőrnek.
Szétfutok az erekben,
s a levél színén várom a napot.*

Emlékezés

Blažo Ščepanović

*Engemet szülsz, sajogni nem szűnöt,
kilencszeres csók, kilencszeres vérszomj,
anyám te szikla, apám te láng,
a csapzott hegyi szellem gyúr, sodor
tol át az izzó tűfokon.
Vajúdsz velem és huzakodsz
ajkam előtt a rossz gyűrű a vágy
és amikor már a csillagokba marsz
szederjesen beleszakadok
minden földuzzad a visszeredbe.
Hegyszorosodból fölbukik a nap
és végignyálja görcsfogta ujjaid,
farkasszuka és zsványvezér hajtása.
Bebugyolálsz még penészesen a csöndtől
lecibálsz a prüszkölő mén hátáról
magadban nyomoritott csontokkal
hajigálod az erdei vadakat.*

(A „Kígyók földjének szegélyén” c. kötetből)

Olajfák

Žarko Djurović

*Eljöttek valahonnét és belefúrták lábuk a homokba,
és itt maradtak, tekintetük a tengerre szegezve,
amely csacska kedvében át-átcsap a parton
és fölfedi a lábnyomok kielégíthetetlen kalandját.
Fölbuknak a hajnal leggyöngédebb szembogarából
és a nap — álmos fodrász
kedve szerint festi a hajukat.
Aztán odasetteng a csirkefogó szél
és a zöld kontyot csakazértis szétkuszálja.
Mire észbekapnál,
a kékszemű csönd bimbót nyit
és akkor hirtelen megérsz.*

Narancsmellű éj

Žarko Djurović

A szavak közt az álmatlanság hattyúja alszik.
A tenger nevet ad nekem és én neki hullámot.
A tenger sós szájjal csókolja meztelen lábad.
Köröskörül a narancsmellű éj.
Az éj kis titok, amit durva gondolatok öveznek,
az éj kis bárka, amit meleg szavak ringatnak,
az éj kis tenger a szembogaradban,
az éj nagy tenger a lépteidben.
Az éj sötét karjait a hullámokba mártja.
A hullámot én eszeltem ki, én, ez a furcsa szerzet,
én, aki makacsul zörgetek az álmod ablakán,
amit kívülről holdfény lakkoz
belülről pedig valami lázas arató-kívánság.

(A „Márványhegy” c. kötetből)

Ács Károly fordításai

